

FRAM FOR PARTIET
Diskusjonsblad

Nr 3

Innhold:

1. Storlangseminar.
2. Noen kommentarer.
3. Arbeidsdeling.
4. Kadervurderinger.

Storlagsseminar.

I takt med faseplanen, er det avholdt storlagsseminar med innledninger og diskusjon på oppsummeringa av EEC-kampen og også en kort presentasjon av og diskusjon på faseplanen. I tillegg begynte vi også på en valgkamp-
anje for å styrke storstyret.

Vi brukte en kveld (5½ t) på dette opplegget. Det er blitt kritisert at programmet var for tettpakka. Alternativet var i tilfelle to kvelder eller helgeseminar. Frammøtet var ca 70%. Dette er bra tatt tidspunkt, varselings-
tid etc i betraktning.

Innledningene til gruppediskusjonene ble slått sammen og holdt fort-
løpende. Tre innledere tok for seg henholdsvis a) EEC-situasjonen, b) fase-
planen og c) faseplanens betydning for vårt spesielle storlag. Vi fulgt
så opp i grupper med diskusjon på spørsmålene:

- 1 a) Vet vi hva folk har lært av EEC-kampen og valgseieren?
b) Hva betyr det for oss i videre frontarbeid?
2. Hva betyr så denne typen frontarbeid vi er enige om for parti-
bygginga?
3. Hva betyr dette for vårt storlag med hensyn til a) omgruppering
b) faseplanen og tidsfrister c) for det nye storlagsstyret.

Til EEC-diskusjonen: vi nådde stor enighet her på hovedlinjene i SK-
beretninga 7. pl. Den almenne analysa av at vi fortsatt befinner oss i en
strategisk defensiv posisjon ble slått fast.

En del komrater mente å kunne påvise tendenser til høyreopportunisme
i egne rækker både før og etter valget. Dette har kommet til uttrykk ved
heller å stikke AK-merket i lomma og heller gå med FB-merker. Det kommer
idag tilsyne ved at vi setter oss for lite grundig i spørsmålet om fri-
handelsavtale. Her ble det av enkelte etterlyst mer EEC-propaganda.

Den store almenne enigheten om strategisk defensiv med anleening til
div. taktiske offensiver, viste seg å være mindre klar når den skulle
konkretiseres. Spørsmålet om frontens former er fortsatt uklart og må nok
også i stor grad være det ennå ei tid. Det ble her slått fast at vi må
for tsette å kjempe mot EEC. At pga vår strategiske defensive posisjon
er det ikke vi som bestemmer kampformene, alene., men at vi må føre kampen
videre på våre forskjellige frontavsnitt slik det best høver seg. Det ble
spesielt her understreket at vi burde ta opp EEC-situasjonen i fagfore-
ningene og knytte den an til saker som demokrati i fagbevegelsen og som
ei sak hvor det er mulig å isolere høyre i fronten. Pga politisk forskj-
ellige situasjonen fra før valget må vi også se mer fleksibelt på spør-
målet om front enn tidligere. Vi må også vokte oss for å være likeglade
og gi blaffen i folk som er fortvilet og som lurar på hva som skal skje
framover.

Om partibygginga: Vi har slått fast at frontene skal understøtte bygg-
inga av partiet og omvendt at partiet skal være rettesnor for vårt ar-
beide i frontene. Vi har ennå uløste motsigelser på dette. Ikke alle er
ennå enige om at det er nødvendig å bygge partiet raskt. Vi har såvidt
kommet igang med disse diskusjonene.

Endel hevder at rask omgruppering, større spesialisering og sjølstendig-
het hos kaderen for å få fart i demokratiske programdiskusjoner kan gå
på bekostning av viktig og nødvendig frontarbeid. Videre at dette
vanskelig vil kunne gjennomføres skikkelig innafor de frister som
settes for de ulike faser fram til kongressen.

Det finnes fortsatt rester fra ei fase med krigskommunisme. Partidiskusjonene er kommet langt i hodene på endel ledende kader, men mye kortere hos den jevne kader og enda kortere hos støtte-lagsmedlemmer og sympatisører. (støttelagene fungerer dessuten dårlig rundt omkring.)

Ut fra dette er det ikke urimelig at endel kamerater med rette sier om det er slik at vi skal bygge partiet hovedsakelig p.g.a. valg 73. Sjøl om det er et mindretall som stiller spørsmålet mener vi det er et viktig mindretall. De stiller nemlig spørsmålet åpent hvor andre undertrykker sin likedanne spepsis. Vi må få diskusjon her og feie all tvil tilside som hindrer oss i å bygge partiet raskt. Vi må organisere oss fornuftig ut fra de oppgaver vi er stillt overfor og arbeide målbevisst fram mot partidannelsen.

Om valg av ledelse: I vårt storlag har hele tida spørsmålet om demokratisk valgt ledelse vært et sentralt problem. Mangel på tillit til ledelsen gjør det umulig å foret en skikkelig arbeidsdeling og h oversikt over hvordan politikken på de ulike frontavsnitt utvikler seg. Det fører lett til "småfjellsjåvinis" eller "oss sjøl nok" - tenkegang og betyr ei uthuling av det kollektive ansvaret. Forutsetninga for å komme gjennom faseplanen er et sterkt og demokratisk valgt storlagsstyre.

I praksis har vi her støtt på motsigelser ved at det har vært vist for liten dristighet i nomineringa. For få nominerte stiller en lett i den situasjonen at det ikke blir noe reelt valg.

I vårt storlag har denne tilbakeholdenhet på kader i de enkelte grunnenhetene komplisert et demokratisk valg. Dette varierer noe fra enhet til enhet, men viser hos de som nøler ennå ikke har skjant de oppgavene vi er stillt overfor.

Hva betyr så det som er oppsummert foran for oppgavene våre framover?

- 1) Vi må omgruppere kreftene ut fra ei analyse av oppgavene våre
- 2) Vi må fortsette nomineringa både til storstyret, DU,SK og på neste storlagsseminar sikre et demokratisk valg.
- 3) Vi må fortsette diskusjonene på frontoppgavene spesielt på hvordan vi skal sikre en varig front mot EEC.
- 4) Vi må videreutvikle og løse motsigelser på faseplanen for å stå samla i arbeidet for et nytt parti.
- 5) Vi må avsette kader til å forberede grundige og demokratiske programdiskusjoner.

Styret i storlag i området.

Noen kommentarer til oppsummerings av storlagsseminar:

1. "Ikke alle er ennå enige om at det er nødvendig å bygge partiet raskt"

Jeg tror mye av kjerna i motsigelse på faseplanen ligger her. For alle oss som var med på Høvdenkampene sitter stadig de tre kriteriene for partiet fast i enhet, program, ryggrad av celler i industrien. Dengang slo vi fast, at den norske klassekampen reskt trengte en ledelse, det kommunistiske partiet. Overalt reiser folket seg til kamp, stadig flere kaster av seg samarbeidsaket. Dette er ikke blitt mindre i 72. Så kan det sis: er ikke MLG nok? Jo, vi fyller en del av partiets oppgaver. Men: de norske massene erkjenner oss ikke som parti, men som gruppe. Og vi står ikke fram med et kamp-program for det norske folket. Derfor er det nødvendig å ta spranget til partiet så reskt vi kan greie det. Dette også fordi vi ser at en god del folk i Norge er på vødring politisk. De blei brutt opp fra det faste mønsteret under kampen. Idag forsøker NKP, men særlig SF å suge opp denne bevegelsen. (også andre grupper sjøl sagt: popu'ister etc.)

Vi skal ikke se på at folk havner i SF med et smil og si: "det er et skritt på vei mot oss." Det er for mange et skritt vekk fra kommunismen å havne i anti-mlernes garn.

Altså: tempoet i partibygginga er ikke et spørsmål om vår indre styrke aleine, men spørsmål om et objektivt behov i klassekampen.

2. "De interne diskusjonene vil gå ut over frontarbeidet."

Hovedoppgave i fase 1 er å omgruppere kreftene. Jeg synes den artikkelen i dette nr. av FFI om dette stiller endel riktige problemer, og peker også på at vi nettopp ikke kan kaste oss ut i større oppgaver dersom vi ikke innfører arbeidsdeling.

3. krigskommunismen.

Det pekes på at diskusjonene er kommet lenger i noens hoder enn i andres. Viktig. Hva slags problemer reiser dette? For det første: er det slik at ethvert medlem av MLG, uansett om det blei rekruttert i 1968 eller høsten 1972 kan sette seg like grundig inn i alle spørsmål programmene reiser? Eller er det slik at vi må ha en grundig enhet på programmene hovedlinjer og forøvrig bruke den erfaring kaderen har på alle områder til å gjøre programmene best mulig på det nævørende tidspunkt?

For det andre: jeg tror vi bare kommer et stykke på vei til å løse resultatene av krigskommunismen. Manglende sjølstendig skjøring. Og politiske diskusjoner gjennom parti-programdiskusjonen. Det tar oss sikkert lang tid å skolere oss i demokrati.

For det tredje: er ikke nettopp faseplanen et enormt brudd på krigskommunismen selv om den kan se stram ut?

4. Valget - 73.

De momentene som er nevnt under pkt. 1 regner jeg som de viktigste for å danne partiet raskt. Det betyr at hvis vi ikke har enhet og ryggrad, hvis ikke klassekampen trenger ledelse, så kan vi utsette partidannelsen. Men på den andre side: hvis vi bestemmer oss for å stille i valg 73, så vil det bli enda et argument for rask dannelselse.

Kamerater! FRAM FOR EN RASK PARTIDANNELSE!

Arbeidsdeling - omgruppering av kreftene.

I vår diskusjon om arbeidsdelinga tok vi utgangspunkt i spørsmålet: Hvorfor omgrupperer vi kreftene akkurat nå? Hva ved den særegne situasjonen gjør at arbeidsdeling er mer tvingende nødvendig enn tidligere?

Den gamle stilen i MLG gikk ut på at "alle jobba med alt", det var i liten grad spesialisering og arbeidsdeling. Etter hvert som arbeidsoppgavene vokste, og vi fikk flere felter å jobbe på, var det klart at denne stilen var en hemsko for arbeidet vårt. Veksten i arbeidsoppgaver og arbeidsområder gjør det altså mer tvingende nødvendig enn noen gang tidligere å foreta en kollektiv omgruppering av kreftene.

Dette betyr ikke at arbeidsdeling er en nødvendighet - det er et riktig kommunistisk prinsipp for arbeid. Uten spesialisering er det på lengre sikt umulig å bygge opp en sterk kaderorganisasjon. Når vi gjennomfører arbeidsdelinga må vi ta ideologisk kamp mot kulturradikal og ultra-demokratisk tankegang om at "alle skal gjøre alt".

Etter å ha nådd enhet på at arbeidsdeling var et riktig prinsipp, så vi på farene ved dette. Den største faren vi så, er at spesialiseringa utarter til ekspert-virksomhet, hvor hvert medlem sitter med sitt "eget" område, og hvor "fjell-topp-sjåvinisme" kan utvikle seg fritt.

Vi tok også opp spørsmålet om vi nå bør prioritere intern eller ekstern kader. Før folkeavstemminga jobba vi i ekstrem grad i fronten, nå har vi et overslag den andre veien i og med at intern kader er topp-prioritert. Vi er inne i en fase hvor vi snart skal begynne de viktigste, organiserte parti-diskusjonene. Vi driver med relativt omfattende rekruttering fra ungdomsforbundet - begge disse sakene krever at arbeidet langs de interne linjene styrkes. Hvis vi ikke prioriterer de interne kreftene, vil partibygginga hemmes og også det eksterne arbeidet lide.

Vi må imidlertid være klar over at også dette innebærer visse farer. Partiet bygges ikke utelukkende gjennom studier - partiet bygges gjennom kamp. Vi kan derfor heller ikke i denne fasen fullstendig underprioritere eksterne kader, men må finne et riktig "balanse punkt".

Vi tok også opp spørsmålet om smålagsstyrets funksjon - i en situasjon hvor Storlaget er vår grunnenhet, og hvor vi prinsipielt går inn for spesialisering ut fra storlagsnivå. Under slike forhold er det lett å oppfatte smålagsstyret utelukke de som et administrativt og kontrollerende organ. Imidlertid er smålags fremdeles kamphenheter - både internt og eksternt. Hoveddelen av kaderens politiske liv vil fremdeles ligge i smålaget, og en viktig oppgave for småstyret blir å føle smålaget "på pulsen" å gripe hvilke politiske diskusjoner laget trenger.

Diskusjonene på - og den foreløpige gjennomføringen av "arbeidsdelinga/omgruppering av kreftene, - har hjulpet laget godt fremover og gitt oss erfaringer det er viktig å bruke på andre områder av arbeidet vårt. Selvfølgelig er ikke alle problemene løst ennå. F. eks.:

- Hvordan hindrer vi at arbeidsdelinga utarter til et ekspertvelde som skader organisasjonens enhet?
- Hvordan prioriterer vi mellom ekstern og intern kader?
- Hva er den viktigste sida i smålagsstyrets funksjon?
- Vi kom et stykke på vei i løsning av disse motsigelsene, - men ferdige ble vi ikke. Derfor bør diskusjonen fortsette, ikke minst i FPP.

Debattinnlegg om vår nåværende stil i kadedrvurderingene.

1. Litt om de viktigste feila vi gjør

a) Om å dele seg i to på ulike vis.

Den vanlige metoden vi benytter er å ramse opp noen "gode" sider (som oftest fåtallige), deretter å sette opp en liste over "dårlige" sider (oftest mangfoldige). Deretter veier vi de to kolonnene, for å se hva som er "hovedsida". Så ser vi på hva som er den viktigste gode sida og hva som er den viktigste dårlige sida, for så å leite etter et brennpunkt, som oftest i ideologien. Ett eksempel: hovedmotsigelse = vil til å jobbe hardt/høyreopportunisme i å føre ut politikken var. Brennpunkt = manglende tillit til massene. Dette overlater stort sett kaderen til, ved hjelp av sin vilje til å jobbe hardt, å skyggebokse mot sin manglende tillit til massene ved å selge mer KK. Dette er et grovt eksempel, men det vi gjerne vil peke på er følgende: i en kadedrvurdering er vi på jakt etter hovedmotsigelsen på det nåværende tidspunkt. Det betyr å beskrive hvordan motsigelsen mellom individ og kollektiv står. Eks. ei jente som har på den ene sida, en proletar kampholdning, på den andre sida ikke ser seg sjøl som ansvarlig i forhold til utviklinga av politikken. Brennpunkt: å unnlåte å ta opp spørsmål og tvil dersom det er noen "flinkere" kadedre tilstede. Det betyr at brennpunktet stilles på et område av politikken der den feilaktige tenkinga gir seg sterkest til uttrykk. Derved veit kaderen litt mer om hvor og mot hvilke åpenbare feil hun skal slåss.

b) Om den gode hovedsida

Vanligvis vil en sjalvurdering beskjedent trekke fram et par tre eksempler på at kaderen er en OK kamerat. For det første er vel dette et uttrykk for en typisk småborgerlig feil! "beskjedenhet er en dyd", men det er dessuten uttrykk for vanskene vi har med konkret å beskrive en kaders nivå, politisk og ideologisk. Dette siste ser vi også i tendenser til å ramse opp politiske verv, istedenfor å beskrive sprang i den politiske utviklinga.

Vi regner disse to feila som de viktigste feila vi gjør, særlig fordi vi som oftest foretar kadedrvurderinger bare hvis kaderen har svære problemer eller skal vurderes til et politisk verv.

c) Om historieforskning.

Vi veit at de fleste feila våre har røtter i historia. Men istedenfor å se bakover for å se hvor den nåværende hovedmotsigelsen har røttene sine, for å vurdere hvor djupt det går og hvilke vansker vi kan støte på i korrigeringa, begynner vi ofte kadedrvurderinger med en enormt lang beskrivelse av vår vei gjennom barndommen og ungdommens lange og vanskelige år. Dette kan forhindre en presis analyse av kaderens nåværende motsigelser.

II. Kan vi gjøre det annerledes?

- Vi har forsøkt å trekke ut noen forslag til metoder.
- Start med å tenke gjennom problemene i siste måneds jobbing. Dersom vi ikke finner noe ut av det, lanner det seg å spørre de nærmeste folk blant mlere og messer, be om kritikk og vurdering av arbeidet.
 - still en forsøkavis hovedmotsigelse ut fra dette .
 - se på siste kadervurdering hva som kom frem der. Er det endringer, hva har forandra seg?
 - se på historis: hva slags saker har vi greid å løse, hvilke politiske spørsmål har vært lette, hvilke vanskelige.
 - se på den materielle situasjonen: hvem er vi sammen med, massegrunnlag, jobb, familie.
 - for å få grep om nivået: hvordan har stillingstakinga vært til de politiske sakene vi diskuterer. (noen eksempler vi tenkte på: "var det riktig å danne Akmed?", "skal vi stille til valg i 73?", hvordan stiller vi oss til Kins utenrikspolitikk når en Sfer angriper oss?" Disse spørsmål kan besvares på alle nivåer, de sier endel om kaderens ideologiske nivå også, for eks. i spørsmålet om Kin.)

Dette var saker vi diskuterte. Vi trenger en debatt om kader-vurderinger nå i den fasen vi går inn i med omfattende nominering og opptak. Har vi stilt fingeren på de viktigste problema? Hva slags erfaring har vi rundtom?

En gjeng som satt og diskutert en kveld.